

ƏHD-PEYMAN

(Əvvəli ötən sayımızda)

Beləcə, bir gün də ötüb keçdi. Köçəcəkləri məşəqqətli gün gəlib çatdı. Toğrulla Şakir utana-utana Gülbaharın hərətinə girəndə günəş artıq onların başlarının üstündə idi.

Talıb kişi qızının sinif yoldaşlarını yaxşı qarşıladı. Onlar gəlişlərinin məqsədini bildirdikdən sonra işə başladılar. Gülbahar əşyaları bayıra çıxara-çıxara ağlayırdı. Onun bu halı Toğrulun ürəyini parçalayırdı.

Yük maşını hələ gəlməmişdi. Birlikdə əyləşib çay içdilər. Gülbaharın diqqəti Toğrulda idi, ona elə gəlirdi ki, sevgilisini bir daha görməyəcək. Bu, onların son görüşləri olacaq.

Toğrul işə tutulmuşdu. Az qala ağlayacaqdı, taleyin bu ağır hökmü qarşısında üsyan edəcəkdə. Dörd il ərzində dəlicəsinə sevdidi bu qızın məhəbbətini qazansa da, bu tezliklə onu itirəcəyindən qorxur, nə edəcəyini bilmirdi.

Nəhayət, QAZ-51 markalı yük maşını gəlib çıxdı. Darvaza qapısını açdılar və ev əşyalarını bir-bir maşına yükləməyə başladılar. Qonşular da gəlib köməkləşdilər.

Talıb kişi sürücünün yanında oturdu. Gülbahar işə maşının arxasında döşəklərin üstündə əyləşdi və pərişan halda Toğrula baxmaqda davam etdi. Gözlərindən axan yaş yanaqlarından süzülüb boynuna tökülürdü.

Yük maşını hərəkətə gəldi. Qonşular maşının arxasınca su da atdılar. Və bu zaman Gülbahar əlini havada yellətdi:

-Toğrul! Əlvida, Toğrul!-deyərək əlini üzünə tutdu.

Toğrul nə edəcəyini bilmədi. Dostu Şakirə baxdı və birdən qaça-qaça hərəkətdə olan yük maşınının arxasına ayaqlarını qoyub yuxarı qalxdı, ehmalca Gülbaharın yanında əyləşdi. Nə sürücü, nə də Gülbaharın atası onu görə bildilər. Bir azdan yük maşını şosse yola çıxıb rayona tərəf yol aldı.

-Toğrul, sən nə etdin? Canım ölsün, bəs necə qayıdacaqsan?!

-Pay-piyada qayıdaram. Mənim üçün rahat olma.-deyib Toğrul Gülbahar ilə ilk dəfə kəlmə kəsdi, sonra da qızın əllərindən tutub hönkürə-hönkürə dedi:

-Gülbahar..., mən səni dəlicəsinə sevirəm! Mən sənə yaşaya bilmərəm. Mən sənə ölərəm, Gülbahar! Ölərəm!..

Qız başını oğlanın sinəsinə qoydu. Hiç-

qıra-hıçqıra dedi:

-Toğrul, mən də səni sevirəm. Bu dörd il ərzində öz hisslərimi sənə bildirməmişəm. Ancaq bu sevdami yalnız rəfiqəm Nübarəyə danışmışam. Sənin məktublarını göz bəbəyimi kimi qoruyub-saxlamışam. Mənim Toğrulum, mən sənin eşqinə layiq olacağam. Səni gözləyəcəyəm...

Əlləri titrəyə-titrəyə Toğrul qızın saçlarına toxundu və öpdü.

-Mənim Gülbaharım...

(Hekayə)

Onların hər ikisi rayona qədər yolun min kilometrə uzun olmasını arzulayırdılar. Hətta Allahdan da arzulayırdılar ki, kaş yük maşını tısağa yerləşdi ilə mənzilə çataydı. O zaman hər iki sevgili dünyanın ən bəxtəvər adamı olardılar.

-İlahi! Qarşında sənə əl açıyıq. Bizi qoru. Bizə qıyma. Bizi nakam qoyma. Qovuşdur bizi, İlahi...-ağlaya-ağlaya söylədi Gülbahar.

Onlar qol-boyun olub o ki var ağladılar. Az sonra bu sevdalılardan xəbərsiz olan insafsız sürücü maşının sürətini artırmağa başladı.

Mənzil başına çox az qalırdı. Toğrul qızı yenidən qucaqladı, dönə-dönə öpdü onu.

-Gülbahar, gözlə məni...

-Gözləyəcəyəm səni, Toğrul..., gözləyəcəyəm...

-Əhd-peyman bağlayaq, Gülbahar, -Toğrul dilləndi.

-Əhd edirəm, Toğrul, sənin olacağam!

-Mən də əhd edirəm ki, sənə sadıq olacağam, mənim Gülbaharım...

Maşın yolu burulanda sürətini xeyli azaltdı və bu zaman Toğrul cəldliklə yerə atıldı. Sonra da qıza əl eləməyə başladı.

Gülbahar işə əlləri ilə üzünü tutub hönkür-hönkür ağlayırdı...

Yük maşını get-gedə uzaqlaşdı. Bir azdan o, uzaqda nöqtə boyda görünməyə başladı. Daha sonra Gülbahar da əriyib sanki taleyin burulğanlarında itib-batdı, yox oldu...

Toğrulun əlləri hələ də havada idi, elə bil yerində quruyub qalmışdı...

Neçə-neçə illər keçdi. Neçə neçə fəsilər dəyişdi. Artıq 2023-cü il

girmişdi. Bahar öz qədəmləri ilə insanlara sevinc, fərəh gətirmişdi. Üçüncü il idi ki, ölkə Vətən müharibəsindən sonra Novruz bayramını böyük iftixarla keçirirdi. "Dəmir yumruq" əməliyyatından sonra hələ də özələrinə gəlməyən ermənilər havadarları vəsi-təsilə ara-sıra terrora əl atır, qanlı hadisələr törədirdilər. Ölkədə hər şey öz axarı ilə gərdirdi.

Toğrul dəniz sahilində tikdirdiyi evin balkonunda oturub çay içir, xəyala dalırdı. Ötüb keçən illəri yadına salmaq üçün mobil telefonuna yazdığı mahnılara qulaq asmağa başladı. Mahnılar səsləndikcə Toğrulun xəyalı gəncliyinə qayırdı, sanki o sevdalı illəri, günləri yaşayırdı. Bir mahnı üzərində xeyli dayandı. Təkrar-təkrar mahnıya qulaq asdı. "Bir sevdə ağlayır içimdə mənim" mahnısını məşhur müğənni Qədir Qızılsəs şövqlə oxuyurdu. Çox gözəl oxuyurdu. Onun oxuduğu mahnının sözləri Toğrulun taleyinə o qədər oxşar idi ki, o, özünü sakit və təmkinli apara bilmirdi. Tez-tez ayağa qalxır, siqaret yandırır, kürəyini balkonun sütununa dayayıb mahnının təsirindən gözləri yaşarırdı.

Toğrul mahnını yenidən dinləməyə başladı:

Bir sevdə ağlayır içimdə mənim,

Axi niyə sevdim səni, özizim?

Olmadın bircə gün mənim həmdədim,

Axi niyə sevdim səni, özizim?

Söz verdin sözüənə yalan sən oldun,

Neyləyim, əhdini danan sən oldun.

Ağlaya-ağlaya qalan mən oldum,

Axi niyə sevdim səni, özizim?

Ağlaya-ağlaya səni mən səsləyirəm, gəl,
Sızlaya-sızlaya səni gözləyirəm, gəl.

Toğrul bu ahıl yaşında hələ də anlaya bilmirdi ki, Gülbahar ilə aralarında nə baş verdi ki, onlar qovuşa bilmədilər. Bəs günahkar kim idi? Əhd-peymanı kim pozmuşdu? Bu müəmmalı suala cavab tapmaq çox çətindi. Bununla belə, o, günahı özündə görürdü. Toğrulun içində bir sevdə daim ağlayırdı... Bu sevdə Haqqın qapısınadək ona yoldaş, sirdaş idi. Onu ömrü boyu sızıldadan özü tərəfindən əhd-peymanın pozulması idi...

Səyavuş SÜLEYMANLI,
Yazıçı-publisist,
Prezident mükafatçısı,
Lənkəran rayonu, Liman şəhəri,
21 mart 2023-cü il